

landske Skind, bliver der ikke megen Tale om Pelsværktold her i Landet, saa kan der væsentlig kun blive Tale om Beskyttelsestold mod fra Udlandet indført Pelsværk; men en virkelig Luksusafgift paa Pelsværk bliver ramt i Hjertet, om jeg saa maa sige, hvis man ikke vil tage de grønlandske Skind med ind i Beskatningen.

Jeg har med, hvad jeg nylig har sagt, allerede besvaret flere af de Bemærkninger, der blev gjort af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard. Jeg maa dog endnu sige til ham, at jeg synes, jeg har Ret til at bruge det Udtryk, jeg brugte, at den ekstraordinære Ølafgift havde været en Skuffelse. Det er jo virkelig en Skuffelse, naar man stiller en Afgift op, paa hvilken man venter en Indtægt af 2 Mill. Kr., og saa giver den kun lidt over 300 000 Kr., navnlig naar denne Afgift er stillet op udelukkende af finansielle Hensyn, med et bestemt finansielt Formaal, og aldeles ikke af Afholdshensyn. Man er da virkelig berettiget til at tale om Skuffelse. Jeg kan nu ikke ganske bryde Staven over det Øl, her er Tale om. Man maa erindre, at det er en anset Eksportartikel fra Danmark, det har i alt Fald været det, indtil den meget høje Afgift delvis tog Livet af den. Jeg har ikke noget imod, at man frembringer et saadant Luksusøl, der kan gøre sig gældende i Konkurrencen paa fremmede Markeder, saaledes som det faktisk tidligere har været Tilfældet. Og hvis denne Konkurrence kan blive noget lettet og Stillingen for vor Øleksport blive forbedret, tror jeg ogsaa, der er naaet en Fordel derved, og det mener jeg vil ske, hvis denne Luksusafgift falder bort.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: Det ærede Medlem Hr. Holstein erklærede sig enig med mig i mine Præmisses, derunder vel altsaa ogsaa den Betragtning, at det nationaløkonomisk, erhvervsmæssigt set er lige saa godt, at tusinde jævne Mænd hver sparer hundrede Kroner op om Aaret, som at een Rigmand sparer et Hundrede Tusinde Kroner op, og at socialt set det første, at de mange sparer hver lidt fremfor den ene meget, naar den samlede Sum bliver den samme, er langt at foretrække. Men saa forekommer det mig, at det ærede Medlem i Virkeligheden ogsaa maa være enig med mig i min Grundbetragtning, hvad Konklusionen angaar. Lad mig nævne det, det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde om Svesketolden,

de 5 Mill. Kr.'s Lettelse. Hvad betød det, sagde det ærede Medlem, det er jo ingenting; hvad om hver Medborger brugte en Sveske mindre om Aaret eller saadant noget lignende? Jeg kunde med samme, nej, med meget større Ret sige: hvad om hver Rigmand holdt et Middagsselskab mindre om Aaret? 5 Mill. Kr. for hele Befolkningen betyder dog $1\frac{1}{2}$ Kr. pr. Individ, for en Familie 7 Kr. 50 Ø., og da de tørrede Frugter mest bruges af de mindre bemidlede — Sødssuppe og Sveskegrød og saadant noget er jo langt mere Retter i de Familier end i de velhavende, ved Middagsselskaber foretrækker man den mere velsmagende, men mindre nærende Kødssuppe, derom er der ingen Tvivl —, saa bliver det let en halv Snes Kroner pr. Familie. Og saa siger jeg: Naar en Familie sparer det, aabnes der derved denne Familie Adgang til at sætte de 10 Kr. i Sparekassen. Derfor gælder det om, at de almindelige Forbrugsskatter er saa lave som muligt, for tager man det, der kunde blive tilovers, naar det nødtørftige Behov er tilpudsstillet, gennem Forbrugsskatterne, saa bliver der mindre tilovers til at sætte i Sparekassen, til at skaffe sig et lille Hus for eller lignende. Det synes jeg, jeg har fuldkommen Ret i, medmindre det er saadan, at kun de rige kan spare, ikke de fattige. Men det ærede Medlem indrømmede jo, at jeg havde Ret i mine Præmisses, og at vi er her i Landet netop inde i en gunstig Udvikling bort fra det egentlige Proletariat hen imod den nogenlunde velstillede Arbejderklasse, som ogsaa sætter ind paa Sparekassebogen — ellers kunde saamænd Arbejderne heller ikke klare sig under de store faglige Kampe i den Grad, som de gør; de kan ikke klare sig alene med, hvad der er i Strejkekassen.

Det ærede Medlem Hr. Holstein sagde, at Grundtvig var taaget i Nationaløkonomien. Det er jeg ingenlunde uenig med det ærede Medlem i, men jeg tror dog, at Slutningslinierne i den nævnte smukke Fædrelandssang, en af de smukkeste, vi har, og en af dem, som synges med allermost Liv og Lyst, er et Solstrejt, et Lyspunkt, som synges af hele Befolkningen med den største Tilslutning, fordi det rummer den sunde Sans. Det er en ægte dansk Betragtning, det er bedre, at mange har... (*Formanden ringer*)... Maa jeg bare sige følgende til Slut. Det ærede Medlem sagde, at ingen kunde have for meget. Jo, og hvis een har alt for meget, sker det aldrig, uden at mange har alt for lidt. Det er Sagen, der er et Forhold der. Lad os holde os til den sunde danske Betragtning,